

Capitolul 9

Cuprinsul

Capitolul 9	1
Glorificarea Domnului pe munte.....	1
Învierea dintre morți.....	2
Venirea lui Ilie.....	3
Vindecarea fiului posedat.....	3
Domnul vorbește din nou despre suferințele Sale.....	6
Despre ce ați discutat pe drum?.....	6
Domnul pune un copil în mijlocul ucenicilor.....	7
Cineva care nu ne urmează pe „noi”.....	8
Avertisment cu privire la lucrurile care sunt prilej de păcătuire.....	9
Sărat cu foc și cu sare.....	10

Glorificarea Domnului pe munte

Marcu 9.1-8: Și le-a spus: „Adevărat vă spun, sunt unii dintre cei care stau aici care nicidecum nu vor gusta moartea până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venită în putere”. Și, după șase zile, Isus i-a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan și i-a dus pe un munte înalt, singuri, deoparte; și a fost transfigurat înaintea lor și hainele Lui au devenit strălucitoare, foarte albe, așa cum nici un înălbitor de pe pământ nu poate înălbi. Și li s-a arătat Ilie, împreună cu Moise, și vorbeau cu Isus. Și Petru, răspunzând, I-a spus lui Isus: „Rabi, este bine ca noi să fim aici și să facem trei corturi: pentru Tine unul și pentru Moise unul și pentru Ilie unul”. Pentru că nu știa ce să spună, pentru că erau plini de teamă. Și a venit un nor umbrindu-i; și a venit un glas din nor: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, de El să ascultați!” Și deodată, privind în jur, n-au mai văzut pe nimeni, decât pe Isus singur cu ei.

„Și, după șase zile, Isus i-a luat cu Sine pe Petru, Iacov și Ioan și i-a dus pe un munte înalt, singuri, deoparte.” De două ori înainte L-am văzut pe Domnul pe un munte ([Marcu 3.13](#); [Marcu 6.46](#)). Dar aici se spune că au urcat pe un munte *înalt*. Muntele înalt este deseori în Scriptură o imagine a stăpânirii asupra acestui pământ (compară cu [Matei 4.8](#)). Iar ucenicii urmau să vadă ceva din aceasta acum. Căci evenimentele de pe acest munte înalt sunt un model al gloriei și al împrejurărilor din împărăția de 1000 de ani.

Domnul este transfigurat (S-a schimbat la față) înaintea ucenicilor și, în conformitate cu caracterul acestei Evanghelii, Marcu subliniază în mod deosebit schimbarea hainelor Domnului. Astfel, devine clar că Domnul Isus va fi singurul punct central în Împărăția viitoare. Dar Domnul nu este singur. Cei trei ucenici ai Săi sunt cu El, iar Ilie și Moise apar. Ei ne arată diferitele grupuri de credincioși, care vor fi cu Domnul Isus în Împărăție.

Ilie și Moise îi reprezintă pe *credincioșii cerești*. Aceștia sunt toți credincioșii din timpul Vechiului Testament până la sfârșitul timpului de har. Între ei sunt cei care au trebuit să treacă prin moarte, ca Moise, și cei care (ca Ilie) au fost luați la cer fără să moară ([1 Tesaloniceni 4.16,17](#)). Moise și Ilie apar și ei în glorie, după cum reiese din [Luca 9.31](#). Aceasta arată că sfinții cerești vor împărtăși gloria Domnului în Împărăția Sa. Citim despre aceasta în diferite pasaje din Noul Testament (de exemplu, [Coloseni 3.4](#); [1 Ioan 3.2](#); [Filipeni 3.21](#)). Ce har, că noi, care am fost cândva dușmani ai lui Dumnezeu și păcătoși pierduți, vom fi arătați în glorie împreună cu Domnul Isus și în strânsă părtășie cu El: „vorbeau cu Isus”.

Ucenicii îi reprezintă pe *credincioșii pământești* din Împărăție. În Împărăție, ei vor vedea gloria Domnului Isus și a sfinților cerești, dar nu vor avea parte de ea.

Copleșit de ceea ce se întâmplă, Petru preia din nou inițiativa. El vrea să mențină gloria momentului. Dar face o mare greșală: Îl pune pe Domnul la același nivel cu Moise și Ilie. Nu se poate așa ceva. Nimic și nimeni nu poate fi pus la același nivel cu El. De aceea vine vocea lui Dumnezeu din cer: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, de El să ascultați!” Tatăl arată clar că Cel care era Cel disprețuit pe pământ este Fiul Său Preaiubit. Și la aceste cuvinte Moise și Ilie dispar.

Aceasta ne prezintă încă un alt adevăr, deoarece în Moise și Ilie putem vedea și o imagine a *Legii* și a *profețiilor*. Ambele au fost date de Dumnezeu la vremea lor și au avut valoarea lor. Dar înaintea Fiului lui Dumnezeu, Legea și profeții trebuie să dispară. Doar pe Fiul trebuie să-L ascultăm, căci numai prin El ne vorbește acum Dumnezeu ([Evrei 1.1](#)).

Învierea dintre morți

Marcu 9.9,10: Și, pe când coborau de pe munte, le-a poruncit să nu spună nimănui ce au văzut, decât atunci când Fiul Omului va fi înviat dintre morți. Și au păstrat cuvântul acela, întrebându-se între ei ce este învierea dintre morți.

Învierea Fiului Omului *dintre morți* este o premisă pentru ca gloria prefigurată pe munte să se împlinească într-o zi. De aceea, Domnul le poruncește ucenicilor să păstreze tăcerea despre ceea ce au trăit, până după învierea Sa. Doar atunci vor înțelege totul corect. Când citim cuvintele lui Petru în [Faptele apostolilor 10.40,41](#) și în [2 Petru 1.16-19](#), ne dăm seama că el a înțeles atunci.

Pentru moment, însă, cuvintele Domnului despre învierea Sa dintre morți era o nouă problemă pentru ucenici. Nu numai că le era greu să înțeleagă că Domnul avea să sufere și să moară; acum se adăuga faptul că El avea și să învie *dintre morți*, în timp ce alții aveau să rămână în morminte.

Doctrina unei învieri generale era un adevăr bine cunoscut în rândul poporului Israel (de exemplu, [Ioan 11.24](#); [Faptele apostolilor 23.6-8](#)) și ucenicii credeau și ei în ea, dar o „înviere dintre” (vezi nota de la [Filipeni 3.11](#)), despre care Domnul le vorbea acum, le era complet necunoscută. Viziunea lor era încă neclară și în această privință, ei vedeau oameni care mergeau ca niște copaci ([Marcu 8.24](#)).

În [1 Corinteni 15.20-23](#) ni se arată că Hristos este „cel dintâi rod al celor care au adormit”, dar că credincioșii Îl vor urma în această înviere dintre morți. Împreună cu [1 Tesaloniceni 4.16,17](#) și [Apocalipsa 20.4,5](#), putem vedea că această „cea dintâi înviere” are loc în trei etape mari:

1. Hristos
2. toți credincioșii care au murit, la venirea Domnului pentru răpire
3. martirii care au murit în timpul judecăților de dinaintea instaurării Împărăției de 1000 de ani.

Se mai poate observa că Domnul vorbește aici despre El că va învia ca „Fiul Omului”. Aceasta este în legătură cu ceea ce s-a întâmplat pe munte. Căci în Împărăția de 1000 de ani El va domni ca *Omul* glorificat și înviat.

Cu siguranță că ucenicii au crezut cuvintele Domnului, dar nu le-au înțeles și au vorbit între ei despre ele. De aceea, cât de singur Se simțea Domnul chiar și în această situație.

Venirea lui Ilie

Marcu 9.11-13: Și L-au întrebat, spunând: „Pentru ce spun cărturarii că trebuie să vină întâi Ilie?” Și El, răspunzând, le-a spus: „Ilie, în adevăr, venind întâi, restabilește toate. Și cum este scris despre Fiul Omului că trebuie să sufere multe și să fie disprețuit? Dar Eu vă spun că Ilie a și venit și ei i-au făcut ce au vrut, după cum este scris despre el”.

Din cauza evenimentelor anterioare, a apărut o altă problemă pentru ucenici. De data aceasta, ei vin direct la Domnul. Cărturarii spuneau că Ilie ar trebui să apară înainte de venirea lui Mesia, dar se pare că acest lucru nu se întâmplase. Domnul se folosește de această întrebare pentru a-i trimite pe ucenici înapoi la suferințele Sale, versetul 12.

El confirmă cuvintele cărturarilor, deoarece în [Maleahi 4.5](#) a fost prezisă venirea lui Ilie. Dar apoi le amintește că nu numai venirea lui Ilie a fost prezisă, ci și suferințele Sale. Și așa cum profetia despre Ilie se va împlini, tot așa se va împlini și profetia despre propriile Sale suferințe.

Apoi, în versetul 13, Domnul arată că venirea lui Ioan Botezătorul era deja o împlinire morală a profetiei din [Maleahi 4.5](#) ([Matei 11.14](#)). Ioan a venit „în duhul și cu puterea lui Ilie” ([Luca 1.17](#)), ca un precursor al Domnului, pentru a chema poporul la pocăință. Dar ei l-au tratat așa cum Îl vor trata și pe Domnul.

La propriu, profetia din Maleahi se va împlini în viitor, înainte de venirea Domnului pe pământ. În rest, Scriptura nu relatează niciun detaliu despre aceasta.

Vindecarea fiului posedat

Marcu 9.14-29: Și, când a venit la ucenici, a văzut o mare mulțime în jurul lor, și pe cărturari discutând aprins cu ei. Și îndată toată mulțimea, văzându-L, a fost uimită și, alergând la El, Îl saluta. Și El i-a întrebat: „Despre ce discutați cu ei?” Și unul din mulțime l-a răspuns: „Învățătorule, l-am adus la Tine pe fiul meu, care are un duh mut. Și oriunde îl apucă, îl trânteste; și face spumă și scrâșnește din dinți și rămâne nemișcat; și le-am spus ucenicilor Tăi să-l scoată și n-au putut”. Iar El, răspunzându-le, a spus: „O, generație necredincioasă, până când voi fi cu voi? până când vă voi îngădui? Aduceți-l la Mine”. Și l-au adus la El; și, când L-a văzut, îndată duhul l-a scuturat cu putere și, căzând la pământ, se zvârcolea, făcând spumă. Și El l-a întrebat pe tatăl lui: „Cât timp este de când i se întâmplă aceasta?” Și el a spus: „Din copilărie; și deseori l-a aruncat și în foc și în apă, ca să-l distrugă; dar, dacă poți să faci ceva, ai milă de noi și ajută-ne!”. Și Isus i-a spus: „«Dacă poți!» Toate sunt posibile pentru acela care crede”. Și îndată tatăl copilului, strigând, a spus: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!” Iar Isus, văzând că mulțimea se aduna alergând, a muștră duhul necurat, spunându-i: „Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși afară din el și să nu mai intri în el”. Și,

strigând și scuturându-l mult, duhul a ieșit. Și el a devenit ca mort, încât mulți spuneau: „A murit!”. Dar Isus, apucându-l de mână, l-a ridicat; și el a stat în picioare. Și, când a intrat în casă, ucenicii Săi L-au întrebat deoparte: „Noi de ce n-am putut să-l scoatem?”. Și le-a spus: „Acest fel de demoni nu poate ieși prin nimic, decât prin rugăciune și post”.

Scena, pe care o găsește Domnul când coboară de pe munte, este în mare contrast cu ceea ce s-a întâmplat pe munte:

Pe munte, Domnul a fost văzut în glorie. Acum, în vale, El se revelează din nou ca Om și Slujitor desăvârșit, care are grijă de săracii și de nefericiții din poporul Său.

Pe munte a fost indicat un timp în care satan este legat. În vale este clar că satan este încă acolo, exercitându-și puterea de a-i ține pe oameni în frica morții și a robiei.

Pe munte s-a văzut ceva din gloria viitoare, în timp ce în vale există încă suferință (băiatul bolnav), opoziție (cărturarii certăreți) și puțină credință (ucenicii).

În timpul absenței Domnului, ucenicii se implicaseră într-o dispută cu cărturarii. Așa cum fariseii se certaseră cu Domnul Însuși (Marcu 8.11), tot așa acum se certau cărturarii cu ucenicii, care căzuseră într-o stare de neputință și într-o situație rușinoasă din cauza necredinței lor.

Când vine Domnul, toată atenția se îndreaptă spre El. El devine centrul atenției și toate privirile sunt fixate asupra Lui. Așa se întâmplă întotdeauna când Îl aducem pe El în circumstanțele noastre. Dar cât de des nu reușim să facem acest lucru, ca ucenicii, și apoi trebuie să experimentăm cât de neajutorați suntem fără El. El este răspunsul la toate întrebările și vrea atât de mult să ne ajute. Dar acest lucru necesită *credință* din partea noastră. Iar aceasta a lipsit aici, după cum reiese clar din ceea ce urmează.

Ucenicii nu au fost în stare să alunge duhul mut din băiat. Știm din capitolul 6.13 că ei făcuseră deja un astfel de lucru prin puterea Domnului. Dar în această situație au fost neputincioși. Cum s-a întâmplat acest lucru?

Răspunsul îl găsim în cuvintele severe, pe care Domnul le-a adresat mulțimii în general, dar mai ales ucenicilor, în versetul 19. *Necredința lor a fost motivul neputinței lor*. În Persoana Domnului era prezentă puterea asupra puterii lui satan, dar ucenicilor le lipsea credința de a folosi această putere. Aceasta este întotdeauna o stare gravă și tristă, atunci când urmașii Domnului pe pământ nu au puterea și credința de a apela la sursele de ajutor care le sunt disponibile în Domnul.

Dar, în ciuda tuturor lucrurilor, Domnul, în marele Său har, vine în întâmpinarea nevoii acestui tată, care s-a adresat cu nevoia sa la locul potrivit. În versetul 17 se spune că el își adusese fiul la El. El a vrut să vină la Domnul, dar apoi i-a întâlnit doar pe ucenici, pentru că Domnul era pe munte. Acum, însă, la sfârșitul versetului 19, Domnul spune să aducă fiul bolnav la El.

Descrierea bolii, pe care o face Tatăl în versetele 18,21,22, oferă o imagine clară a puterii lui satan, pe care o exercită și astăzi, deși nu neapărat atât de vizibilă în exterior. În fiul bolnav vedem o imagine a omului prin natura sa, dar mai ales a stării triste în care ajunsese națiunea lui Israel.

Domnul nu Se îngrijește imediat de băiatul bolnav. El vede credința slabă din inima tatălui și de aceea se ocupă mai întâi de el. Credința mică l-a împiedicat pe tată să recunoască puterea

Domnului asupra răului. De aceea, Domnul înlătură mai întâi *îndoielile cu privire la puterea Sa* și apoi îi arată cât de puternic este.

Leprosul din [Marcu 1.40](#) era, de asemenea, chinuit de îndoieli. Dar el nu se îndoia atât de mult de puterea Domnului, cât de disponibilitatea Lui de a folosi acea putere în cazul său. Oare nu suntem și noi adesea marcați de puțină credință în dificultăți și chinuiți de îndoieli într-un fel sau altul? Dacă da, avem nevoie de îndemnul din [Iacov 1.6](#): „Dar să ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc”.

Este frumos să vedem ce efect au cuvintele Domnului asupra tatălui. El se recunoaște în prezența Domnului, își mărturisește starea de slăbiciune și face o cerere pe care ar trebui să o avem și noi.

Credința noastră nu crește decât în aplicarea ei zilnică. Trebuie să o învățăm în lucrurile mărunte ale vieții, pentru ca apoi să o putem avea în dificultăți. Exemplul credincioșilor din Tesalonic ilustrează minunat faptul că credința poate crește: în timp ce apostolul Pavel vorbește în [1 Tesaloniceni 3.10](#) despre faptul că era nerăbdător să completeze ceea ce lipsea credinței lor, el a putut apoi să mărturisească în [2 Tesaloniceni 1.3](#) că credința lor „a crescut peste măsură”.

Înainte ca agitația să ia amploare, Domnul poruncește duhului necurat să plece din băiat și, de asemenea, să nu mai intre în el. Așa procedează Domnul, atunci când izbăvește: El izbăvește nu numai *îndata*, ci și *definitiv*.

La început, însă, se pare că satan ar birui. Ca și în capitolul 1.26, îl vedem cum își adună încă o dată toată puterea înainte de a trebui să renunțe la prada sa. El are și astăzi această putere, dar știm că Domnul este mai puternic.

Putem fi siguri că, mai ales atunci când este predicată Evanghelia, satan își va folosi toată puterea pentru a-i împiedica pe oameni să urmeze mesajul. De aceea, mai ales în astfel de ocazii, cunoașterea puterii lui ar trebui să ne determine să ne rugăm în special pentru predicator și pentru ascultători.

Și în acest caz, satan trebuie să se plece în fața cuvintelor Domnului, care apoi Se îngrijește cu dragoste de băiat, îl ia de mână și îl ridică.

Cât de mare este Domnul înaintea noastră chiar și în această întâmplare, în toată desăvârșirea Sa, în mila și compasiunea Sa divină. Îl vedem acționând ca Slujitor dependent, dar în același timp ca Fiu al lui Dumnezeu în putere.

Imediat după vindecare, Domnul Se retrage cu ucenicii Săi într-o casă. Acolo, în liniște, ucenicii Îl întreabă „doar între ei” de ce nu au putut să-l vindece pe bolnav. În primul rând, acest lucru ne arată privilegiul părtășiei, pe care o poate avea fiecare credincios chiar și astăzi. Este o încurajare pe drumul prin această lume.

Apoi, în răspunsul Său, Domnul le arată că slujirea eficientă necesită nu numai credință, ci și rugăciune și post. Pe lângă credință este necesară și dependența și întoarcerea slujitorului către Dumnezeu - exprimată prin rugăciune - și separarea de lucrurile acestei lumi - exprimată prin post -, care dau putere unei slujbe.

Domnul vorbește din nou despre suferințele Sale

Marcu 9.30-32: Și, ieșind de acolo, treceau prin Galileea; și El nu voia să știe cineva unde era. Pentru că îi învăța pe ucenicii Săi și le spunea: „Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor și ei Îl vor omorî; și, după ce va fi omorât, după trei zile va învia”. Dar ei nu înțelegeau vorbirea aceasta și se temeau să-L întrebe.

Domnul Își ia din nou ucenicii în călătorie și folosește acest timp pentru a le prezenta din nou, în liniște, ceea ce avea să întâmpine. El știa cât de greu le era ucenicilor să înțeleagă gândul că El va suferi. De aceea, El le-a vorbit mereu despre aceasta. Domnul vrea, de asemenea, să ne facă să înțelegem ceva din sentimentele Sale. Dar pentru aceasta, ca și aici, avem nevoie de liniștea comuniunii cu El. În acest moment, *faptele îngrozitoare ale oamenilor* împotriva Lui, Fiul Omului, stau în fața ochilor Domnului într-un mod deosebit. Cei pentru care El intrase în împărăția celui puternic pentru a-i răscumpăra Îl vor ucide. Acesta era un gând sub care El a suferit în mod deosebit. Dar este frumos că, în ciuda tuturor suferințelor, se anunță deja și victoria Sa în înviere, pe care ucenicii au vestit-o mai târziu cu putere în [Faptele apostolilor 4.33](#).

Deși cuvintele Domnului erau clar de înțeles și Scripturile vorbiseră deja și despre suferințele Sale, aici ucenicii nu au înțeles cuvintele Sale. Le-a fost teamă să-L întrebe. Următorul pasaj ne lămurește asupra motivului pentru care ucenicii nu L-au înțeles pe Domnul.

Despre ce ați discutat pe drum?

Marcu 9.33-35: Și El a venit la Capernaum; și, fiind în casă, i-a întrebat: „Despre ce discutați pe drum?” Și ei tăceau, pentru că pe drum se întrebaseră unul pe altul cine să fie mai mare. Și, stând jos, i-a chemat pe cei doisprezece și le-a spus: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, să fie cel din urmă dintre toți și slujitor al tuturor”.

Domnul, care cunoștea gândurile și raționamentele inimilor, le pune o întrebare care i-a lovit în conștiința lor și la care nu au răspuns decât prin tăcere. Ce am putea răspunde noi, când El ne pune această întrebare: „Despre ce discutați pe drum?” Care sunt subiectele noastre de conversație, atunci când suntem împreună? Nu trebuie oare să rămânem adesea în tăcere ca răspuns la această întrebare? Dar să fim încurajați de gândul că El nu pune niciodată astfel de întrebări fără intenție.

În ansamblu, este un tablou trist, cel care se conturează aici despre ucenici. Mai întâi i-am văzut *fără putere* (versetul 18), apoi *temători* (versetul 32), iar acum *tac* (versetul 34), atunci când Domnul le pune o întrebare. Motivul pentru această stare tristă este că nu mai erau preocupați cu Domnul „singur” (versetul 8) și nu au luat în seamă cele două părți din versetul 29. Erau preocupați de ei înșiși și de oamenii din această lume și nu erau în părtășie cu El. Ei erau preocupați de propria lor măreție și de poziția lor în împărăția de 1000 de ani, așa cum reiese din [Matei 18.1](#).

Gândurile lor cu privire la poziția lor în Împărăție erau cu siguranță modelate și de o anumită atitudine de așteptare. Ei se așteptau la o recompensă, pentru că renunțaseră la toate de dragul Domnului lor, pentru a-L urma. Cu astfel de gânduri, cuvintele Domnului despre suferințele Sale nu se încadrau în conceptul lor.

Domnul pune un copil în mijlocul ucenicilor

Marcu 9.36,37: Și, luând un copilaș, l-a pus în mijlocul lor; și, luându-l în brațe, le-a spus: „Oricine va primi pe unul singur dintre acești copilași în Numele Meu, pe Mine Mă primește; și oricine Mă va primi pe Mine, nu pe Mine Mă primește, ci pe Cel care M-a trimis pe Mine”.

Însă, Domnul nu-Și lasă ucenicii în această stare tristă, ci ia inițiativa de a restabili părtășia și de a-i atrage din nou la El. Chiar și atunci când, cu puțin timp înainte de suferința și moartea Sa pe cruce, ei erau încă preocupați de propria lor măreție și se certau pe tema aceasta (Luca 22.24), El nu a renunțat să Se mai ocupe cu ei și nici nu i-a pedepsit, ci i-a muștrat în dragoste. Din aceasta putem învăța de la El, adevăratul Păstor, în ceea ce privește modul de a ne purta unii cu alții.

El Se așază și îi cheamă la Sine pe ucenici, pentru a-i instrui în pace. Fără ca ei să fi spus ceva, ei sunt complet descoperiți înaintea Lui. Domnul nu condamnă în mod direct gândurile lor referitoare la o răsplată în Împărăție, deoarece în Împărăția de 1000 de ani gândul la răsplată își are cu siguranță locul. Dar El le spune clar că, pentru a primi o mare răsplată în Împărăție, trebuie să se ia locul unui slujitor aici pe pământ.

Astfel, El îi instruiește aici cu privire la *smerenie în a-L urma și a-L sluji*. În cele ce urmează, El le dă apoi direct un exemplu de realizare a acestei smerenii și le dă o altă învățătură.

Pentru aceasta, El plasează în mod impresionant un copil în mijlocul lor, îl ia în brațe și vorbește despre primirea unui astfel de copil în numele Său.

Ne putem întreba, de ce Domnul vorbește aici deodată despre *primire*.

Poate că prin acest exemplu El vrea să prezinte un contrast la gândurile ucenicilor. Ucenicii erau preocupați cu o poziție, în care *primeau să voiau să obțină onoare*. De aceea, El le îndepărtează gândurile de la ei înșiși și vorbește despre primirea unui copil în Numele Său. În acest fel, nu se *primește* ceva, ci se *dăruiește* și se folosește pe sine în slujba altora - de asemenea, ceva ce Domnul a realizat într-un mod desăvârșit ([Marcu 10.45](#)). Primind un copil sau pe cineva neînsemnat - așa cum se spune în versetul 42 - nu ai parte de nici o onoare, așa cum ar putea fi cazul, de exemplu, în primirea unui slujitor cunoscut.

Totul în aceste versete este pus în legătură cu *Numele Său*. Acest lucru arată clar că nu este atât de important cine este cel care face un serviciu, ci, cine se află în spatele acestuia, în numele căruia acționează un astfel de om. Pentru a ilustra acest aspect, ne putem gândi la un ambasador. Acesta este respectat și onorat în primul rând datorită guvernului care se află în spatele său și pe care îl reprezintă, și nu din pricina lui însuși.

Când înțelegem acest lucru, nu ne mai este greu să primim copii sau credincioși neînsemnați în Numele Său. Cei care fac acest lucru Îl primesc pe Domnul Însuși. Dar, în atitudinea Sa desăvârșită de smerită, Domnul adaugă imediat că oricine Îl primește nu Îl primește pe El, ci pe Cel care L-a trimis. Acesta este Domnul nostru, care nu-Și caută propria glorie, ilustrându-le ucenicilor, prin Sine Însuși, cuvintele din versetul 35.

Există cu siguranță un al doilea gând legat de primirea unui copil. Ne putem gândi, de asemenea, la adoptarea *felului de a fi al unui copil*. Un copil se caracterizează prin încredere, dependență și propria sa neputință. Trebuie să învățăm o astfel de atitudine, pentru a avea părtășie cu Domnul și cu Tatăl.

Cineva care nu ne urmează pe „noi”

Marcu 9.38-42: Și Ioan I-a răspuns, zicând: „Învățătorule, noi am văzut pe cineva scoțând demoni în Numele Tău; și l-am oprit, pentru că nu ne urma”. Dar Isus le-a spus: „Nu-l opriți; pentru că nu este nimeni care să facă o minune în Numele Meu și îndată să poată să Mă vorbească de rău. Pentru că, cine nu este împotriva noastră, este pentru noi. Pentru că oricine vă va da să beți un pahar cu apă în Numele Meu, pentru că sunteți ai lui Hristos, adevărat vă spun, nicidecum nu-și va pierde răsplata. Și oricine va face să se poticnească unul singur dintre micuții care cred în Mine, este mai bine pentru el dacă i se pune o piatră de moară în jurul gâtului și este aruncat în mare.

În aceste versete se arată că învățăturile anterioare nu căzuseră încă pe un teren fertil la ucenici. Dacă în versetele 33 și 34 erau caracterizați de *egoismul personal*, acum sunt caracterizați de *egoismul comun* în legătură cu apartenența la un grup. Nici măcar ucenicul Ioan nu este imun la acest lucru. El vine la Domnul plângându-se de cineva care a făcut ceea ce ei înșiși tocmai eșuaseră, deși nu îi urmau.

În loc să fie mâhniți de propriul lor eșec și de lipsa lor de credință, spiritul de gelozie i-a determinat pe ucenici să Îi ceară Domnului să se împotrivescă acestui om.

În răspunsul Său, Domnul le dă ucenicilor instrucțiuni suplimentare. El le arată că făceau prea mult caz de ei înșiși și prea puțin de El. Mai mult, El le arată clar că umblarea pe calea Domnului nu este în sine o garanție a puterii spirituale.

Acest om nu Îl urma pe Domnul la fel de îndeaproape ca ucenicii, dar era evident că avea credință în Numele Domnului și în această credință putea face ceea ce ucenicii nu puteau face. Ucenicii ar fi trebuit să recunoască aceasta și să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru asta. Pentru că, făcând aceasta, Numele Domnului era glorificat. Dacă acest om a acționat în Numele Lui și a crezut în El într-un moment în care lumea era total împotriva lui Hristos, era evident că era pentru Domnul și nu împotriva Lui.

Cât de potrivită este această învățătură și pentru noi. Căci, nu suntem noi adesea înclinați să ne gândim doar la noi înșine și la cei care merg pe o cale comună cu „noi”? Dar chiar dacă credincioșii, din lipsă de înțelegere, nu-L urmează pe Domnul așa cum arată El în Cuvântul Său - dacă acționează în Numele Lui și din dragoste pentru El, ar trebui să recunoaștem cu recunoștință acest lucru. Eldad și Medad ne dau un exemplu în acest sens ([Numeri 11.26-29](#)).

Domnul arată clar în versetul 41 că cel mai mic și mai neînsemnat serviciu (darea unui pahar cu apă) făcut în Numele Lui și pentru El va fi răsplătit. Dumnezeu vede motivele inimilor. El ia aminte la tot ceea ce se face pentru El și pentru ai Săi. El Se bucură de „credințioșia în lucrurile mărunte” și pentru aceasta El dă răsplată. Această răsplată va fi dată la scaunul de judecată al lui Hristos.

Când se spune aici: „nu-și va pierde răsplata”, este clar că există o răsplată rezervată pentru fiecare credincios. Dumnezeu vrea să ne dea această răsplată în întregime, dar dacă suntem necredincioși și ne comportăm greșit, o parte din răsplată se pierde.

Versetul 42 arată un contrast la versetul 41. Oricine va face să se poticnească unul dintre micuții care cred în El va avea parte de o judecată serioasă.

A face pe un credincios slab sau tânăr să se poticnească înseamnă a-l face să păcătuiască printr-un comportament greșit, a-l face să cadă și a-l împiedica să-L urmeze pe Hristos.

Cuvintele Domnului de aici arată cât de grav este acest lucru. Având în vedere această gravitate, ar trebui să ne întrebăm dacă comportamentul nostru în familia lui Dumnezeu este de așa natură încât să nu-i facem pe frații și pe surorile noastre să se poticnească ([Romani 14.13,15](#); [1 Corinteni 8.9,12,13](#)).

Dar cuvintele Domnului de aici arată clar și ce valoare are pentru El fiecare credincios în parte. În calitate de Păstor bun, El este preocupat de cei mici și neînsemnați din turmă.

Avertisment cu privire la lucrurile care sunt prilej de păcătuire

Marcu 9.43-48: Și dacă mâna ta te face să te poticnești, taie-o; este mai bine pentru tine să intri în viață ciung, decât, având cele două mâini, să te duci în gheenă, în focul nestins, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge. Și dacă piciorul tău te face să te poticnești, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop, decât, având cele două picioare, să fii aruncat în gheenă, în focul nestins, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge. Și dacă ochiul tău te face să te poticnești, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu cu un singur ochi, decât, având doi ochi, să fii aruncat în gheena focului, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.

În aceste versete Îl vedem pe Domnul în gloria Sa de Judecător, care într-o zi va fi Judecătorul tuturor. Cuvintele, pe care le rostește aici, sunt printre cele mai grave cuvinte care ne-au fost relatate de El. Ele se aplică tuturor oamenilor, fie ei credincioși sau necredincioși, și vorbesc despre responsabilitatea omului.

În aceste versete grave, Domnul luminează cu lumina veșniciei circumstanțele vieții omului. El arată clar că orice valoare, pe care un om o poate pierde aici pe pământ, este neînsemnată în comparație cu tot ceea ce va aduce veșnicia.

Aceste versete au, de asemenea, multe de spus credinciosului. Un gând care se leagă de versetul 42 este „a se poticni”. Acolo este vorba despre a nu-i face pe *alții* să se poticnească, aici este vorba despre a nu te poticni *tu însuși*.

Domnul accentuează aici faptul că ucenicul este responsabil pentru propria cale. Deoarece suntem oameni și avem încă în noi firea veche, suntem susceptibili la multe lucruri care vor să ne abată de la calea cea dreaptă. Dar, dacă vrem să fim ucenici credincioși, trebuie să fim atenți și să-L lăsăm pe Domnul să ne arate care sunt pericolele la care suntem personal susceptibili (*te fac să te poticnești*) și să-I cerem puterea de a le evita sau de a le înlătura cu hotărâre, chiar dacă uneori este dureros. A „tăia” înseamnă a condamna în mod radical impulsurile vechii naturi și - acolo unde este posibil - a le îndepărta ocaziile (compară cu [Coloseni 3.5](#); [Romani 8.13](#)). Acest lucru necesită zilnic o nouă hotărâre și o decizie autentică a inimii. Dar ce bine că pentru aceasta, pe calea uceniciei, ne stă la dispoziție și harul Domnului, care vrea și poate să ne ajute, pentru că este atotputernic.

Iar în acest har, Domnul ne semnalează de timpuriu pericolele din viața noastră. Așa este și aici, pentru că Domnul vorbește aici despre un stadiu în care încă mai putem „tăia”. Este un avertisment împotriva începuturilor - pe care de multe ori le recunoaștem atât de rău în noi înșine - pentru a nu ajunge într-o stare în care nu mai suntem capabili să acționăm.

De asemenea, aceste versete infirmă în mod clar gândurile multor oameni din zilele noastre, care nu cred în existența unui iad și a unei pierzări și a judecății veșnice. De trei ori Domnul

repetă cuvintele grave „aruncat în gheena focului, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge”.

Este foarte rar ca Domnul să repete ceva atât de des și arată cu toată seriozitatea că există un iad și o judecată veșnică pentru toți cei care nu au crezut în El. Este un gând, care este menționat și în diverse alte locuri din Scriptură (de exemplu, [Matei 25.41,46](#); [Ioan 3.36](#); [2 Tesaloniceni 1.9](#)).

Nu ar trebui oare seriozitatea acestor versete să ne stimuleze să îi convingem pe oameni, „cunoscând deci frica de Domnul” ([2 Corinteni 5.11](#))?

Sărat cu foc și cu sare

Marcu 9.49,50: Pentru că fiecare va fi sărat cu foc și orice jertfă va fi sărată cu sare. Sarea este bună; dar, dacă sarea își pierde gustul, cu ce o veți drege? Să aveți sare în voi înșivă și fiți în pace unii cu alții”.

Mai întâi, ni se prezintă două adevăruri grave și două grupuri diferite de oameni.

În prima parte a versetului se spune: „Pentru că *fiecare* va fi *sărat cu foc*”. Prin aceasta suntem învățați că judecata îl așteaptă pe om în general ([Evrei 9.27](#)).

Focul vorbește despre dreptatea verificatoare a unui Dumnezeu sfânt (compară cu [Isaia 10.17](#); [Evrei 12.29](#)). Fiecare om este supus acestei judecăți. Aceasta se aplică atât credincioșilor, cât și necredincioșilor. Cu toate acestea, judecata unui Dumnezeu sfânt are consecințe diferite pentru ambele grupuri de oameni:

Pentru cel necredincios înseamnă judecată, condamnare veșnică.

Pentru cel credincios, dimpotrivă, aceasta nu mai este pentru el, deoarece Hristos a purtat în locul său, pe Golgota, judecata dumnezeiască dreaptă. Cel care crede în El „nu vine la judecată” ([Ioan 5.24](#)). „Sărarea cu foc” se aplică credinciosului doar în măsura în care acesta trebuie să treacă prin exerciții și încercări în viața sa, care au un efect de curățire și purificare asupra sa (de exemplu, [1 Petru 1.7](#); [4.12,13](#)).

A doua parte a versetului spune că „*orice jertfă va fi sărată cu sare*”. Aceste cuvinte se aplică numai credincioșilor. Acestora, apostolul Pavel le spune în [Romani 12.1](#): „Vă îndemn deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. Sarea este necesară pentru aceasta, după cum reiese din [Leviticul 2.13](#), la care se referă versetul nostru 49b.

Sarea vorbește astfel despre o putere care împiedică stricăciunea și conservă împotriva putrezirii. J. N. Darby a spus cândva despre aceasta: „Sarea este puterea harului sfânt, care leagă sufletul de Dumnezeu și îl păstrează în interior departe de rău”. Fără această „sare”, fără acest har al lui Dumnezeu, nu ne putem prezenta trupurile noastre ca o astfel de jertfă, așa cum este descrisă în [Romani 12.1](#). Prin urmare, trebuie să ne expunem acestui har al lui Dumnezeu, pentru ca el să nu-și piardă efectul în viața noastră. Căci atunci nu ne-ar mai rămâne nimic care să ne păstreze.

Harul lui Dumnezeu produce în noi o schimbare, care se caracterizează prin sfințenie și curăție practică. Iar acest lucru duce, de fapt, în mod inevitabil, la pace în relațiile noastre unii cu alții. Dar ordinea este importantă. Mai întâi trebuie îndeplinite cerințele sfințeniei, înainte de a putea

exista pace. Așa se exprimă și [Iacov 3.17](#) când spune: „Dar înțelepciunea de sus este întâi curată, apoi pașnică”. Nu trebuie să inversăm această ordine. Dar dacă ținem cont de ea și de învățăturile versetelor precedente, vom duce o viață foarte fericită.